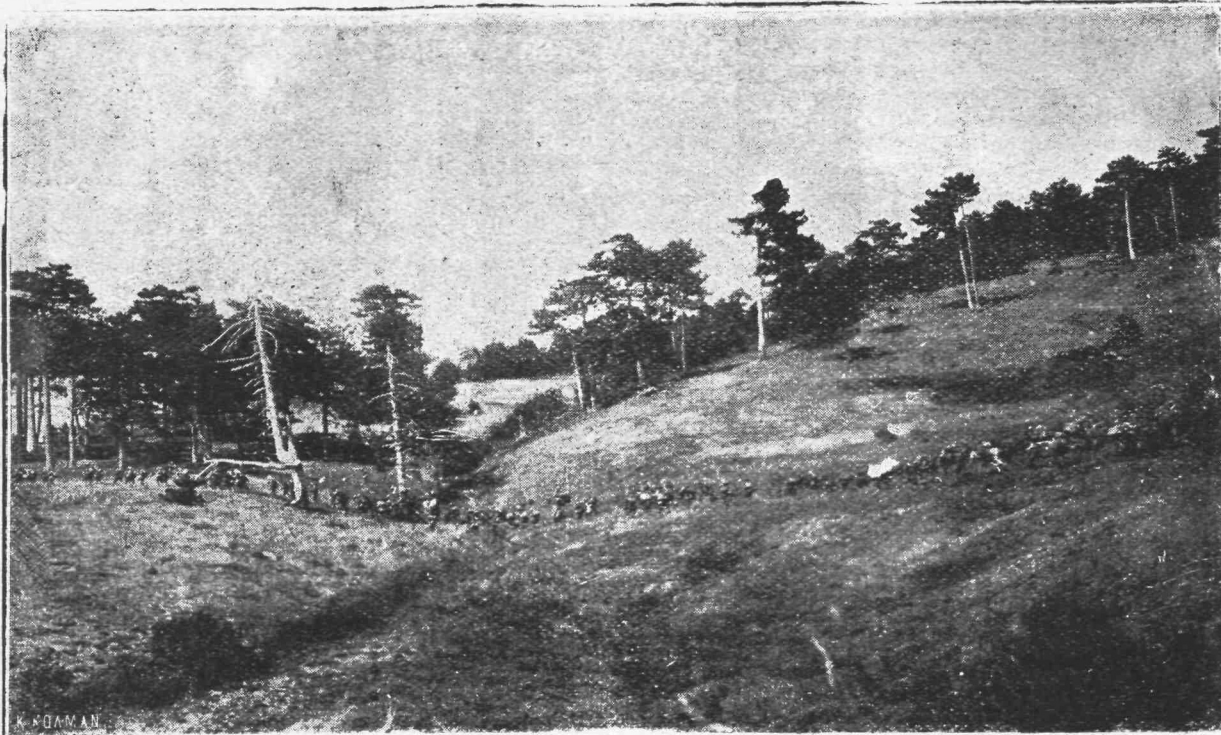

"Αγρουπνοι φρουροί"

Ο ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

(Απὸ τὰς σημειώσεις ἐνὸς Ἡμερολογίου)

I

Τὴν εἶδα διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν σκιάν μιᾶς γωνίας τοῦ δωματίου. Συνεστήθημεν καὶ ἀντηλλάξαμεν τὰς συνειθισμένους ἐκείνας φράσεις, αἱ ὁποῖαι μὲ πλήττουν φοβερά. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσιν ἡ αὐστηρότης τῶν γραμμῶν τοῦ προσώπου της. Ἐλεῖπεν τὸ θάρος, τὸ ὅποῖον κατόπιν ἐπῆλθεν καὶ τὸ ὅποῖον μοῦ ἀπεκάλυψε τὴν μεγάλην καλοσύνην της, ἣν γνωρίζει τόσο ἐν μορφῇ νὰ ὑπενδύη μὲ κάποιαν προσποιητὴν ἀδιαφορίαν.

Ἐχωρίσθημεν. Ὅταν ἔφυγα, τίποτε ἐξαιρετικὸν δὲν ἠσθάνθη δι' αὐτήν.

Ἄλλ' ὅσον αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, ἐνοιῶθα νὰ σχηματίζεται εἰς τὴν ψυχὴν μου μία εἰκὼν, μία φαντασμαγορία, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ἀνεγνώρισα τὴν γλυκεῖαν ὄψιν της. Καὶ ὁ κχιρὸς παρήρχετο, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἔσχε νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν μορφήν της.

II

Ἀπόγευμα χοροῦ.

Αἱ Ἀπόκρεω ταράσσουν τὰς ἐγκεφάλους

καὶ θέτουν εἰς πυρετώδη κίνησιν τοὺς πόδας.

Τὴν βλέπω πλησίον μιᾶς ἀχωρίστου φίλης της. Τὰ μάτια της ἔχουν κάποιαν παράδοξον φεγγαβολήν. Ἀδύνατον νὰ διακρίνω τὴν κυριαρχεῖ μέσα των. Μία μυστικὴ ἀγάπη τὰ φωτίζει, ἢ ἡ εἰρωνεία τὰ ἐμπνέει, ἢ θλίψις ἀόριστος τὰ ὑγραίνει; Ποῖον αἶσθημα εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὰ πληροῖ μιᾶς παραδόξου λάμψεως, ἢ ὁποία μὲ τραβᾷ τόσο πολύ;

Ἐὰν ὁ χαρκατὴρ της εἶνε ὥπως τὰ μάτια της, δυστυχία μου! Θὰ κλυδωνίζωμαι εἰς τὸν Ὠκεανὸν τῆς ἀγάπης χωρὶς πυξίδα!

Τὴν πλησιάζω μὲ πολλοὺς δισταγμούς. Ἡ κόρη μοιᾶζει μὲ ἓνα μαγικὸν κλειστὸ κουτί. Μόλις θελήσῃς διὰ νὰ τὸ ἀνοίξῃς, πιθανὸν νὰ σε περιβάλῃ ἀρωμα πολυτίμων ἀνθέων, ἀλλὰ ἐπίσης ἡμπορεῖ νὰ ἐκπηδήσουν ὄφεις φαρμακεροί.

Χαριτωμένον πλάσμα, μὲ ἀφθόνους σπινθηρισμούς πνεύματος, μὲ εἰλικρινεῖαν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας, μὲ ζηλευτὴν μετριοφροσύνην.

Ἄλλ' ὅλα τὰ ὑπερβάλλει τὸ μειδίαμα. Μειδίαμα ἱκανὸν νὰ καταστήσῃ ἓνα λάτρεον της Ὁθέλλον.

Καὶ τώρα ἐνῶ τὰ γράφω αὐτά, αἰσθάνομαι

μὴν εὐτυχίαν. Ἐάν ἀντὶ νὰ τὰ γράφω, τῆς τὰ ἔλεγα, ποῦτον μειδίᾳμα θὰ διεγράφετο εἰς τὰ χεῖλη της, μειδίᾳμα θελκτικὸν τὸ ὅποῖον θὰ ἤξιζε μίαν λατρείαν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἤξιζε τὴν εἰλικρινεῖάν μου. . .

III

Τὴν συνοδεύω εἰς τὸ σπίτι της.

Ὡ, πῶς τὸ ἤθελα! Μὰ ζῶ οἱ δύο μὲς μόνον. Εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ παρουσία τῶν ἄλλων ἦτο μὴ παρκατονία. Τοὺς ἐθεώρουν ὅλους περιττούς. Τώρα, ἐγὼ καὶ αὐτή. Ἐπάνω οὐρανὸς γλυκύς ἀπὸ τὸ μελιχρὸν φῶς τῆς σελήνης καταυγαζόμενος. Ἡ φύσις ἔξοχος. Ὡ! ἀφρεύτως θὰ εἶνε καὶ αὐτὴ ἐρωτευμένη!

Βαδίζομεν σιωπηλοί. Πόσα, πόσα δὲν λέγει ἡ σιγὴ μὲς. Καὶ τὴν σιγὴν αὐτὴν τιν ἐπέβαλε τὸ μυστικὸν αἶσθημα τῶν καρδιῶν, ἡ μαγικὴ τοῦ οὐρανοῦ ποίησις. Καὶ τί δὲν ἤθελα νὰ τῆς εἰπῶ... Ἀλλ' ἐφοβήθην μήπως δὲν με πιστεύσῃ, ἐφοβήθην νὰ ταράξω τὴν γαλήνην ἐκείνην καὶ ὁ ἔρως ἄφωνος με ἐδηγεῖ παρὰ τὰ βήματά της. . .

Ὁ χωρισμὸς ἐπῆλθε ταχύς.

Ὡ εἴαν ἐξηκολούθει ἀκομὴ ὁ δρόμος!

Ἀλλὰ τὴν λύπην τοῦ χωρισμοῦ ἐφώτισε μίαν ἀκτίς, ἡ ὁποία ἐξηκοντίσθη ἀπὸ τὸ βλέμμα

τῆς τὸ ὅποῖον συνώδευσε τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὅτ' θὰ τῆς ἀνγκνῶσω ἓνα μονόλογον, τὸν ὅποῖον εἰς αὐτὴν ἀφιερῶ.

IV

Τὴν εἶδα πάλιν.

Μὲ μίαν κομποτάτην ἐνδυμασίαν, μ' ἓνα ὑπέροχον μειδίᾳμα, μὲ ἐτροχέηξεν ὡς μαγνήτης.

Σπεύδω νὰ τὴν ἐρωτήσω πότε θέλει νὰ τῆς ἀνγκνῶσω τὸν μονόλογον.

Καὶ ἐκείνη μὲ τὸ διαρκὲς μειδίᾳμά της, τὸ ἀφελές, καὶ ἀπαθὲς μειδίᾳμά της, μοῦ ἀπαντᾷ γλυκύτατα.

— Σὺ, ἐπρόλαβεν ἄλλος.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶνε εὐμορφος μονόλογος ἀφοῦ . . .

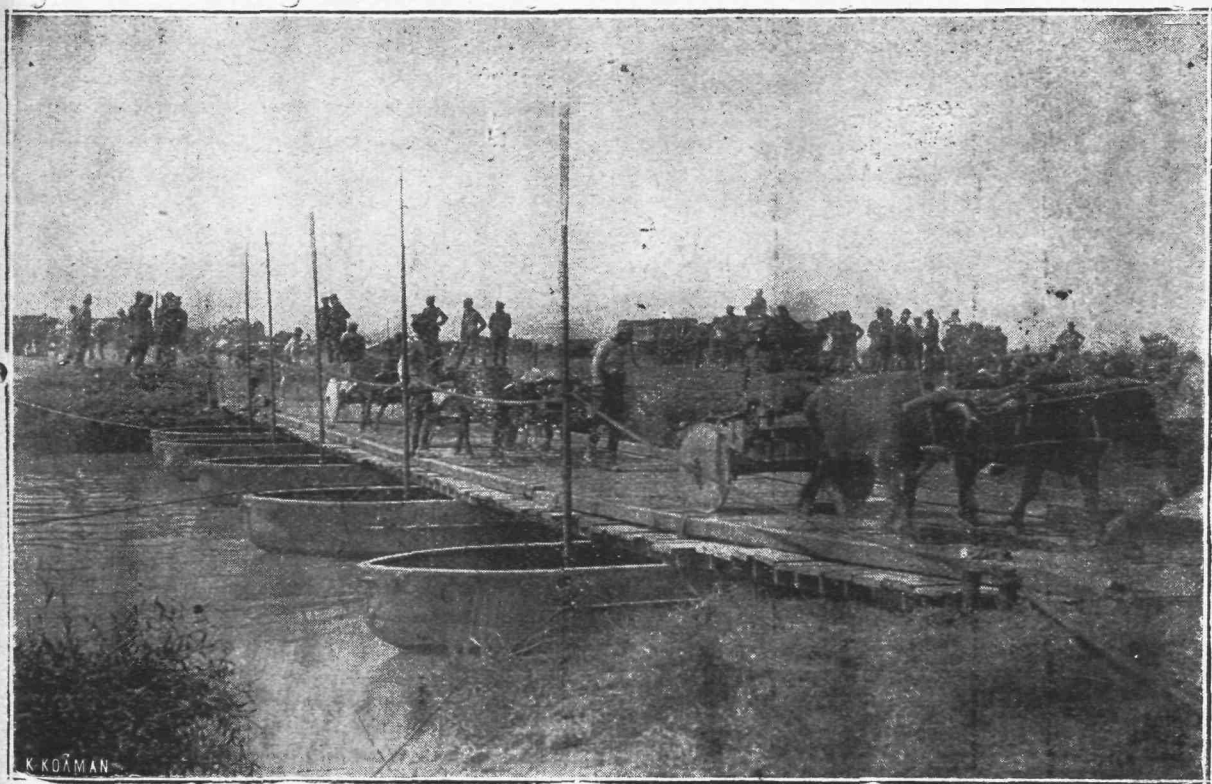
— Ναι, ὀνομάζεται «Ἀρραβὼν» καὶ ἀνέλαβε νὰ μοῦ τὸν ἀπαγγεῖλῃ τώρα σύντομα ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου.

Ἐξεπλάγην, ἡσθάνθην ἄλλος νὰ μοῦ σφίγῃ τὴν καρδίαν, ἀλλὰ δὲν ἔχασα καὶ τὴν ψυχραιμίαν μου.

— Ἀν λάβετε τὴν ἀνάγκην ὑποβολέως, δηλαδὴ παρκαλύψου, εἶμαι εἰς τὰς δικταγὰς σας, τῆς ἀπήντησα.

Οὕτως τὴν ξαναεἶδα πλέον.

AMARANTOS

ΠΩΣ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΔΙΕΒΗ ΤΟΝ ΣΑΓΓΑΡΙΟΝ